

неговѣтъ думы, които ся припомняхъ, като че мя притискахъ и мя дусяхъ; времето ли, българското министерство ли, длъжността му ли, като руссець и българскы министрь, или тежкостта на мислихъ му, кое, и какво бѣ, що ны раздѣляше, не можяхъ да си истъквамъ; но оѣщахъ, че нѣщо, като хладно, вѣяше по между ны, което мя отдалечяваше за всегда отъ него. Не искахъ да признаиъ тѣзи хладниѣхъ, напомняхъ си всичкото врѣмя на нашето познайство, всичкыѣ обстоятелства на свижданията ни въ врѣме на войнѣхъ, и искахъ да разгрѣиъ нашитѣ отношения; но, както никакъ не чяхахъ и не бы трѣбало, оѣтихъ ся за послѣднето му писмо отъ Сан-Стефано до мене въ Сливенъ: когато му пишяхъ та му ся оплаквахъ отъ безобразныѣхъ грабительства и хищничества на сливенскыйтъ по окопацихъ губернаторъ Илишевича, а той ми отговаряше и поучяваше мя, че трѣба да търпимъ, и само да гледамы и да ся учимъ по лека-лека да управлявамы. „Отъ кого“? повикахъ азъ и сега, както и тогазъ, когато бѣхъ прѣлъ писмото му, „отъ Илишевича“? отъ Батемберга? Тѣзи припомняния съвършено мя разочаровахъ и охладихъ отъ мойтъ, драгийтъ, обчнынъ нѣкога пълковникъ. Хладныйтъ разсѣдѣкъ ми казваше, или искаше да ми каже, че тѣй върви свѣтътъ, азъ трѣба да ся съобразиъ съ него; но не можяхъ никакъ да ся примириъ съ таквъзъ едижъ мысль: „Никога, никога“ повикахъ азъ въ леглото си.

Сънътъ побѣгнѣхъ отъ мене, цѣлѣхъ пощъ не заспахъ вече, притиснѣхъ отъ печално и тежко чувство за мойтъ приятель-генералъ. Студената соба сякашъ че увеличяваше мойхъ студениѣхъ къмъ него. Въ тѣзи размислы, додѣ бѣхъ на леглото, дългата зимна пощъ беше прѣваляла; послѣднитѣ зари на истлѣвший мѣсець бѣхъ озарили пустата насрѣщъ ми джамия, и дълго още стояхъ будень... Заспалъ ли съмъ, не знаиъ; какво сънувахъ не помѣиъ; но, на сънъ ли или на явѣ, знамъ че видѣхъ принцъ Батемберга като караконджо, който ѣздеше Българскый народъ, като вампиръ, който пиеше кръвьтъ на Българиѣхъ, като мора която беше ма натиснѣла; но похъхъ пѣтлыгъ и привидѣнието ся изгуби. Малко подиръ това задрыка камбанътъ на катедралний Софийскый храмъ: румнѣхъ ми въ умѣтъ дѣдо Мелетия, припомнихъ си въ просыпнѣхъ неговото въ тимпанѣхъ и лицѣхъ ликованье, неговото послѣдне разочарование, а по-нататѣкъ... Н. Б. Екзархътъ, неговитѣ распилены мѣлитвы за Българиѣхъ!